

Rifbjergs digte

UDVALGT AF BROSTRØM

2001

Gyldendal

Absolut alle gårde
ringler med spande og stritter med mælk
og solen er så kraftig
at når man ser mod den
blir den til en sort kat.

Helt perpleks af indtrykkene
går man og tygger sommer.
Så ser man pludselig havet
og en eng med nogle køer.

Det er for meget.
Vender mig mod dig ved siden af og siger:
For fa'en, hvor er her smukt!

El Pino

Som en solgarvet, saltmættet bjælke
ligger jeg på en seng:
Lykkeligt hvilende vragstump
på den hede eftermiddags strand.

Lagnet er ildhvidt middelhavssand
under mit hoved er puden en lunken bølge.
Fra fodenden sender det krøllede tæppe
en kølende byge af skum.

En glødende himmel står over mig
tegnet i ubarmhjertige røde tegl.
Det er en solløs hvælving
formet af væg og loft.

Solkloden går med eet slag
befalende hvid over scenens rundhorisont:

Du kommer fra styrtebadet
blændende lys som en solgud.

Uden nåde står du over mig
sommerstjerne på den røde himmel.
Dog formilder tre solpletter på din klodekrop
min tørre uhjælpelige eftermiddag.

Og jeg tømmerstok blir himmellegme
stiger over sengestranden som en voldsom måne,
kaster min slagskygge mod din ild
og verden slukkes i formørkelse.

1957

Spaniensturist

Costa del Sol, Granada, Madrid,
Valencia, Córdoba, Cádiz
dåredejlige steder
et øjemål sydlandsk konfetti
ti-tyve spraglede postkort
med kærlige hilsner
vi har det så herligt
og alt er så billigt
og tænk her er solskin hver dag!

Brændende, glødende sol.

Et tog på vej mod Alcazar.
Solædte mennesker på rejse
fra ørken til ørken.

En stank af lunken urin
og uvasket krop.

„Kære familje,
efter en anstrengende tur med toget
er vi nu nået til Middelhavet
føler os rene og har det dejligt ...“

Friluftskafeen er soldækket
udsiget til havnen
en kølende brise
drinks til under udsalgspris
amerikanske og tyske turister
en virtuos af en skopudser.

Henne ved hjørnet to tomme øjne
ligesom to tommelfingre har trykket huller
i en klump jord.
vi gir ikke til tiggere
for så har man straks en hel masse rendende
unger og gamle koner med høje, tynde stemmer
og små drenge med sår i hovedbunden
og underligt kantede knæ.

„Kære alle sammen,
vi sidder som grever på en restaurant.
Spanierne er vel nok et dejligt folkeslag
så glade og muntre og umiddelbare ...“

Den lamme kvinde der sælger lotterisedler
ved nedgangen til metroen ved Correos i Barcelona
synger en sang
der lyder som klagen over et dødt barn:

Køb! Køb!
Pamplona
et væld af hujende mennesker
balletdøden i arenaen mellem fem og syv.
Tyren med pittoreske faner af blod over ryggen.

En folkelig fest.

Ovre ved trappen
en grøn uniform.

Grønne uniformer.
Maskinpistoler.
Vi gætter ikke på fabrikatet.

„Kære ven,
vi morer os stadigvæk storartet.
Tænk dig, at man kan ha' det så frit
i et diktaturland.
Politiet er altid vældig høflige og rare
når de ser vores udenlandske pas ...“

Ved toldstation Port Bou
stirrer en hoverende lille mand ned til os
fra det fotografiske portræt på væggen.

Spain Your Best Travel-bargain in Europe.

Du, skal vi være enige om at spare sammen
lige så snart vi kommer hjem
så vi kan være rigtig længe i Spanien
til næste sommer.

1957

Aftens komme

Elmene bøjer ansigt mod natten
modtager køligheden med skælvende blade.

Fra fjerne træer letter den store ugle
slukker dagen under lådne vinger.

og disse arme stadigvæk
strakt ud til afsked.

Kun rædslen
og en knasen under hjulet.

Vi standser nu
og toget kører frem.

KONFRONTATION (1960)

Livet i badeværelset

Mit univers ser jeg
fra en fordybning i væggen:
Forniklede rør der rejser sig
bøjede, snoede afløb,
hvide hospitalsagtige fliser
og bruserens flueøje
hvorfra den milde forårsregn
trods alt falder.

Jeg vil bruges,
bliver brugt.

Når det grønne vand
ligger sitrende under den elektriske pære
vil jeg bruges
bliver brugt.

Mit funktionalistiske legeme
løftes op af hænder,
kærtegnes, gnides, bevæges.
Jeg formerer mig mellem hænder og vandet
glider over hud og hår,
gnubber en armhule
og bliver til bobler i skinnende schatteringer.
Jeg bruges og opbruges.

Men tag mig ikke hårdt
kom ikke med gale hænder og kryst mig.
Bliv fra min krop
med disse knugende, heftige hænder.
Jeg er ikke for fastholdere.

Fang mig
og jeg forsvinder i vandet,
smutter, flygter som fisken,
slår op i glinsende blink,
vil ikke tages.

Mærk så min farlighed:
Jeg ligger stille,
fortættet inaktiv bag din hæl.
Træd et skridt tilbage
og mærk mig det sidste sekund,
før du som en brølende bue
slynges bagover mod den tørre lyd
der fremkommer
når kraniet møder karrets kant.

Terminologi

Ja, ja, ja nu kommer jeg
ned til jer
ord.
Trompet: forblæst.
Skov: vissen.
Karyatide: antik.
Kærlighed: løgn.
Halleluja: ræb.
Poesi: hvor er mit brokbind?

Opvågnen fra nedfrosset
dybtanæsticeret koma
rykvis.
Udfloed: smag.
Transfocator: syn.
Valens: værdi.
Pessar: virkelighed.
Mach: romantik.
Lyrik: 5-4-3-2-1-0.

Røntgen

I et øjebliks skelettering
gennemskues omverdenen
mørtel, cement, puds, sten
auf wiedersehen
kun ses det stålsatte
det armerede.

Endelig omgivet af essens,
konkretion.
Et klaprende, svajende
overludende insektliv.

Sæt tænderne i og undgå
blødhed, hud, lymfe, sener
sviml ved synet af symmetrien
set indefra
en flået, ribbet hval
indefra
en afbrændt zeppelin
indefra.

Rokkende overfor
står stadig naboejendommen
men prøver vingernes metallyd
stålklinger, flagermuset
støver med kitinfødderne.
Vil lette.
Vil være sit eget flyvende
kravlebur.

Med stålsmeden i munden
betragter man skeletvirkeligheden
famler anrørende efter
din hånd
for at vi sammen skal opleve
verdens flyvende konstruktioner,
en by på insektvinger.

Men du står og rasler
hænder
som rhumbakugler
calypso
og hjertet
kan jeg ikke se
hører kun
en hastig metronom
mod et ribben.

Afskåret

Allerede ordet valg
afskærer poesien.
Valgte ikke sardinlivet
valgte ikke klaustrofobi
valgte bestemt ikke hver dag

at løfte os ind i bevidstheden
fra fastlåset tandbid i
armeret beton.

Husker hovedet i entreen
og forstår i elevatoren
skaktudspændt
at det fjerde ord er bedre:
Afskærer.

Farvel
indridset i et lydbånd
fonetisk krads
farvel.

Kommer hjem
og indtager med en dags
søde erfaring
uden bitterhed
aftenens marmorkugler.

Afskærer. Du holder op
med at skrabe neglene
mod gasbordet.
Afskærer. Går efter med
ståluld i mine mundvige.
Fejrer fællesskabet og
laver hen over bordet
en lille dum lyd
med vore plasticrus.

solen vredet ind i den tørre nakke

da mildhed som porcelæn
længsel som miniaturehaver
din stiliserede frihed
over gange af suttegrus

æstetiseret kønsdrift stærkt kinesisk
uerkendt
flirter øjegavmildt med dig selv

Valerie 1962

fasan

pludselig finder man sig selv
overhældt med sovs og stuvet sammen
med kartofler og gele underlig
jamsk i kødet efter al den tranchering
og rusken i indvoldene til de kom
løs og ud tro ikke jeg ikke ved det
denne sataniske omhu i gaffel og knivs
anbringelse glaskirren og tændstikraslen
for slet ikke at tale om den måde
lever og hjerte omhyggeligt separeres på
og lægges i en ganske lille medicinsk
udseende beholder og ved gud i himlen
om de ikke finder på at camouflere mig
som mig selv med fjer og det hele
efter det utålelige halvkrematorium
den svimle tur med hovedet nedad
blysting i siden og så tanken om den
smaskebjørn servietindbundne
betalende middelmådighed som man
om lidt skal dele spyt med jeg brækker mig

gøg

jeg er sgu ligeglad
jeg er sgu ligeglad
jeg det vil jeg sgu ikke diskutere
hvorfor skal man altid
stå til regnskab
det kommer da ikke mig ved
og jeg kan da heller ikke se
hvad det rager dem
jeg er sgu da ligeglad

skyld er noget man har mand
formet nogenlunde som et æg
kulør ca. hvid
måske blålig
og man må af med den
det klør dernede
spænder

hva fan her eller der
af med den kuk
videre det begynder
allerede igen
kuk

hane

horgascogneren vil i tage mine sten
jeg har dem hængende bag mig og ved det
kny kny oh nær det sprætter og vil ud
bag mine fjerner solpletter altid ophidsende
kravestøvler og denne adelsmand i spring over
et havehegn hvem holder mig med sygarn og

mælketråde sliber mig ved en landevej
og et togspor med hvide split hen over neuroser
og tilbage disse kællinger pindegnidre og
ingen solkalotter bare missende og gnorkende pjudr
læg fjerene tilbage og pjudr ud over støv gult
fra krydderipose mens jeg stritter et horn og
lyden er frugtbar trat mit horn ved gud jeg
skal spille mit køn ud som knubrede hornklør hvem
er verden men jeg holder om den verden min sten
og køn stiger som ballonpotens suttesten elektricitet
kom han ordentligt ned på den anden side

solsort

nu lukkes hospitalets porte op
af rustne hænder det grå
terrassogulv er gummitavst
de levende er endnu mere stille
og ånder gennem sår af sten
mens urets visere af jern
går over deres kinder kullet skrider
mellem husene det regner indadvendt
et sug af præparater stigende og faldende
er spærret inde bag ved gaze står i rør
du sover i de blinde kældre venter bag
en skærm en hånd på lagenet
fingrene blæst hen en grå og fugtig ro
da vokser i dit hjerte spejl som spørgsmål
et skærmet radarminde om en
anden tid da gror i hjerteøret hammerekko
en buet lyd af syn
af dufte farvet moll imellem skyer
da tier ingenlyd du vågner
og har hørt det

struds

altfor vanvittige omgivelser
selv en oprejst buskstøvsuger
i et ikkeeksisterende kontinent

hold op med de pungdyr
flyvende rotter og
dette oprørende
at have børn i poser
unger født i en og samme udgang

sådan vokser jeg
om min egen schizofreni
manisk optaget af jern
for store søm og hamrende
vækkeure

incurvatifugl
med hovedet i livmodere af støv
skød af buske

klo to som kan levere
min retfærdiggørelse
ekspresløb
en fjerhingst

og det hysteriske ansigtsspark
et feminium gjort
maskulint af dårlige nerver

genopstår besynderligt lesbisk
i håret på diamond jill

udspilet brystet
og åndedrættet albatrossens vingelag
din revle favner kyster
og landet er dig selv
i fødselsveers strimer af markel

da drejer dette skaberland
af flader solfald
duft af terpentint og havre gnejs
et ekko slår imod mig
banken fra det milde gule hav
hvor sæd udklækkes tavs
og hvalen følger tryk
sin styrefisk

Portræt 1963

fødeskjul

halvvågen i rummet går mørkets åndedræt
og lys forsvinder gennem årer
bæres druknes gløder op genskabes
en puls igennem dynen skyggernes lameller
det vugger gennem fjerne år og munden
rundes nipper fast i søvnen lukker sig
om nyfødt varme åndedrag og rytme
det indvendige spil slår vinger ud og op
sætstykker løftes mure skilles
filtre skydes varsomt ind en scene
glidende mod lungevævet horisont
mælkekirtlernes forgræningstræ en
snehvid himmel væskens dunkle flod
hvem løfter hjerteslaget byen selv
døgnskyers væskekamre natteures
pumpelyd opslået døren søvnens
helium et svæverum og rytmen

kender nu sig selv en
vandig stjernestrøm i vandring
kloder sig fra varmens fødeskjul
i tågede spiraler ind i nye cirkler
rundingers og kredsløbs levemumlen

veninderne

teskeerne er strømførende i dag
der er stryknin i kaffen
kagerne har et skær
af øjeblikkelig dødelighed

sofajedrene er asymmetrisk
og utilregneligt forsynet med
landminer ved hver kuvert
lokker et stykke plasticmarcipan

allerede ringeklokken ulmer
mistænkeligt og dørmåtten
suser af statisk elektricitet
i wcskålen gurgler en alligator

de små glas og vitriolkaraflen
er stillet frem indbydelserne
til den kulturelle komsammen
afsendt kærligt underskrevet med
sprængblyant

om lidt kommer veninderne

Der blev jeg født
og har siden gerne villet sætte
dette på papiret.

Ikke fordi kendsgerningerne er epokegørende
men fordi jeg har levet med dem altid,
og intet mere er som før.

Amagerdigt 1965

Engang

Engang tænkte jeg kun flygtigt på
hvad alt skulle blive til.

Solen ramte om sommeren
den gyldne mortar på sekretæren
og nede i kælderens stillede min far
riven på plads.

Når jeg stod op om morgenen
fandtes mine sko lige for hånden,
jeg vaskede mig
klædte mig på
spiste min morgenmad
og cyklede mellem villahække
ind til byen.

Selv det som andre vil kalde grimt
fandt jeg tryghed i.
Der var ikke noget slemt
i griselugten fra Sundholm,
og de skrappe skyer af tobaksstøv
fra Augustinus og American Tobacco
styrkede kun længslen
efter voksen uafhængighed.

Når jeg kom hjem stillede jeg cyklen
på den lille gårdsplads,
gik gennem gruset ind ad havedøren.
Hvis der var nogen,

sagde jeg dav,
ellers fandt jeg bare min mad
(fem stykker: et med leverpostej,
et med spegepølse, et med kødpølse,
et med æble og et stykke franskbrød med ost) –
og spiste den.

Om aftenen når vi havde spist
og hørt radioavis
(jeg læste for det meste lektier om eftermiddagen)
kom en eller to af mine venner tit.

En nat kan jeg huske
det pludselig gik op for mig
at jeg engang skulle dø.

Jeg lå længe i mørket
med en stor fornemmelse over mig,
og inden jeg faldt i søvn
tænkte jeg meget på de ting,
jeg har nævnt i digtet
og følte at jeg allerede havde mistet dem.

Kanariefuglens begravelse

Med misantropisk saglighed
opsamlede jeg som barn
døde fugle og begravede dem.

Militærmaskinens pilot

mærkede at der var noget galt.
Han ville gøre tegn til Tranum,
men han var allerede død.

Jeg har tit tænkt på den blanke dag
hvor John Tranum gik op fra Kastrup
til sit livs spring,
mens Aksel Dahlerup
rapporterede fra jorden
og Tage Christensen tog billeder fra en anden maskine
og fik forfrysninger.

Hele mit liv har jeg tænkt på John Tranum
og vidst
at han ikke var rigtig lykkelig.

På Sundby Hospital

På Sundby Hospital fik man 1943
udleveret lommeterklæder af tykt linned
på øreafdelingen.
Heri afleverede ca. 50 næser
hver dag adskillige liter snot
i lige så mange kulører.

På Sundby Hospital lå man 1943
med rigtige dyner
og rugede over et krigsårs
alvorligere forkølelser.

På Sundby Hospital indførtes 1943
et betydeligt antal sonder og tamponer
tænger, knive og kikkerter i en række

personers ører, næser og bihuler
bl.a. mine.

På Sundby Hospital sad 1943
også indskrevne patienter på ambulatoriet
i små båse ved siden af hinanden
og så voksne mænd falde besvimmel omkuld
med kanyler strittende ud af kæbehulen,
mens ældre herrer fik fjernet metervis
af dryppende gaze fra udhulede ører,
og vi afventede formiddagens kulmination:
Mandelfjernelægens entré fra operationsstuen
med Buñuels ansigt og Salvador Dalis kunst
i ræb og blod over gummiforklædet.

På Sundby Hospital lå vi 1943
om aftenen og hørte porten blive låst
og smækket med et sabotagebrag,
mens langt borte skyderier rejste sig
i kinesiske mønstre fra København.

På Sundby Hospital løb 1943
mænd i hvide natskjorter
rundt og viftede med mørklægningsgardiner
for at få den forbudte tobaksrøg ud
før sygeplejersken kom.

På Sundby Hospital levede vi 1943
i en atmosfære af snot, rimelig spænding
og intens hygge.

Han vendte sig og så på bugten.
 Derude øen.
 Imellem ham og øen
 vandet.
 Ellers ingen afstand.

Han vendte sig og gik igen
 og efterlod en serie fodspor.
 Dem fjerner tidevandet
 nænsomt og diskret.

Han stod der senere
 sammen med de andre
 og så det gamle skuespil som kaldes
 "Sol går ned".

Bugtens arme grådigt vestvendt.
 Tidevandet slubrende
 begærligt, ekspansivt
 umætteligt
 men indadvendt.

Den gyldne andrik
 rokker over himlen
 falder glødende og rappende
 ned mod det våde.

Mod det våde
 gennem det og videre.
 Kærneskudt igen
 men fast besluttet på at blive
 i hvert fald til i morgen.

Han vender sig for tredje gang
 og går sin vej.

Et rustent søm

Oh, høje mand på cykel
 jeg ser dig
 du har bind om hånden
 og du standser
 og står af
 du står lidt skrøbelig
 ved siden af din cykel
 havet dér
 lidt marehalm til venstre
 måske en stråhat
 og en lille hund
 der springer op.

Sådan vil de ældre herrer
 blive ved
 tar hver dag tøj på
 og barberer sig
 ser sig i spejlet
 rører lidt ved halsen
 klarer stemmen
 og går ud.

I dag er der et bind om hånden
 lidt eksem
 måske en hudafskrabning
 fordi sømmet var genstridigt
 ikke ville ud
 men gav sig pludselig.

Oh, høje mand på cykel
 ad en strandbred
 gammel dreng i nye klæder
 stråhat
 lille hund som kommer løbende

og drømmer om
at alting aldrig holder op.

Det skrøbelige stærke køn
min far
mig selv
en fremmed mand
en cykel på en strand
en stråhat
en hund der springer op
et rustent søm
og lidt eksem.

Han kører videre
og alting holder op en dag.

Skillelinjen

En skillelinje
ubestændig
fødende fortærende
mellem strandingsgods
nyt land
og katastrofer.
Sæt kursen herfra
styr mod horisonten
og se den synker
indtil nye skillelinjer
dukker op.

Nyt land
ny ubestændighed
men gemt i bølgeslagets vekslende
rytmen.
Odysseus lander altid
på sit hjemlands strand.

Den indvændige hvirvel

At føle den indvændige hvirvel
stige omkring sig selv
i uroens termal-billede
at mærke vandet løfte sit strømmende
hoved som slangerne
omkring fontænen
trangen til at drikke den blæstrige
sammensmelten af varmt-koldt
det derude
duvende fixerbillede
og bevidstheden om den umulige
sammenkoblings store lyd
der hvor vandene mødes
ikke går i hak
ikke griber som fatning
men flyder i et
kobles i et sug radierende
til alle sider
oppe og nede synligt skjult
under og over jorden
kønneres olierede udfyldning
og pause
sekundet før åndedraget
mens det blæser og blæser

blir aldrig færdig
 se, han har fået fat i plastic
 et gyldent slag
 nu strømmende på ny igennem
 vind og vand
 han bryder billedet og danser
 han vil være ligeglad
 han kender ikke noget til det
 tror ikke noget er umuligt
 ser ikke røret nærme sig
 ser ikke mig der sidder her i skjul
 og er med
 deltager
 i alt som flyder
 nærmer sig vil sammen
 han er sit eget x
 ix, ixær, ixer, fixér
 han danser som en adelsmand
 han danser væk
 nu er han glad

Over den mørke himmel
 håndtrykket af kitin
 rabiat skelende øjne
 på alle manometre
 det kan ikke overkommes
 det kan ikke.

Over den lyse himmel
 engleforeninger og hyrdescener
 i rødt blåt skarlagen
 en fejende lussing
 og alt er tabt.

Blæst

Der kommer skyerne fladt
 og det er den store hvile- og opstandelsesdag
 sådan er det jo altid. Det stormede og
 plastic-dugen fløj væk og krøllede sammen
 og lå som en lille bunke, en lille dyng, en
 lille smule som om natten ikke
 kunne ses, sådan pakker ting sig sammen
 selv de store blæsende, satyrens domino
 kappen over Superman vinkende og
 blinkende i dagslys nu af natten pakket
 ned og krøllet sammen og fladet ud og
 bundet ind og gemt væk af og i mørke
 hele jorden (den hvor vi går)
 stuvet af vejen under himlens mørke og
 alt er gået i hi og i seng
 muldyrene nærmest *suger* de
 rudimentære køn til sig og bliver
 stående med deres evindelige
 gumlen og tyggen men drengen
 selv snyder alle og enhver selv sin egen
 rolle og han kan se citronerne
 mens han går forbi
 så meget har han rørt ved dem fra sit skjul
 hørt dem fattet om dem
 blæsten har jo lagt sig og vandet
 er strømmet bort han
 har glemmt sin plastic-dans og
 forvirringens og opstemthedens
 febrile shimmy det er lagt
 bag og lever dog i nakkehårets bløde kløen
 findes så intenst at formerne i mørket spærres op
 og blir håndgribelige
 ja, ja, citroner
 ja, ja johannesbrød

Det er i orden.
Det er i orden,
det er i orden,
det er i orden.

Helten fra La Mancha

Banker på Don Quichotes rustning
og spørger: Er du derinde endnu, gamle
holder de døren lukket visiret
klappet i får du ordentlig mad tænker
de på din byrd, din stand, din
dåd ved de hvem du er mere elsker de
dig som andet end propaganda er
du bare gammel mad i skabet man
ikke nævner at smide ud møllemand
selv rendt over ende strakt til jorden
og din væbner eksporteret til en cirkus
kan de spørge mere føle tænke
i det tredvte år efter freden
faldt i Barcelona var du med til
mødet i Hedaye og skridtet
æresregimentet af med føreronklen og
hans tyske fætter er der huller i din
rustning gamle Peter sod på væggene og
en nøgen pære i dit øje hesteskrig
og endnu drømmen om Gudalarama
som et ekko ekko af din egen
drøm om storhed lighed ære ret og
elskov rider over røde marker
ind i solen over bakketoppen
mellem grå oliventræer engang
dengang og nu hvor andre møller
maler, stormes, svinger deres lanser

falder, se en kulsort hest
imod zigeunersolen, der er venner Don
Quichote, kom tilbage Don Quichote
bliv i huset Don Quichote
se din rustning er et drømmehus af stål
og Sancho Pansa venter rundt om hjørnet i
en bar, Mexico glemmt, vulkaner glemmt
han står med sin *cerveza*
og sin *tapas*, står og venter.

Marat

Spørg mig om kærligheden
og jeg svarer: ved ikke.
Spørg mig om revolutionen
og jeg svarer: måske.
Spørg mig om klogskaben
og jeg svarer: gal.
Spørg mig om mine drømme
og jeg svarer: Vand,
mere vand
det klør, det klør, det klør!

Sara Lidman er død

Hvad er Sara Lidman
for en underlig en?
Hvad skal hun i Vietnam?
Hvorfor bliver hun ikke hjemme.
Hvad bestiller hun i Sydafrika
hvorfor skal hun
absolut ned i miner

hvorfor skal hun tale med
 folk hun ikke kender
 hvad rager det hende
 hvad de mener
 hvad rager det os hvad hun mener
 hvorfor kan hun ikke blive
 hjemme hos sig selv
 og når hun så endelig bliver
 spurgt så kan hun ikke svare
 hvorfor siger hun ikke hvad
 det er hun vil
 hvorfor kan hun ikke hamle op
 med Per Hækkerup
 hvorfor skal hun altid
 få os til at føle os skidt tilpas
 både på den ene og den anden måde
 hvorfor er hun sådan en våd
 kælling sådan en karseklippet
 grædekone hvorfor er Sara Lidman
 en gråspurv i et hul i jorden
 hvorfor taler folk om Sara Lidman
 hvorfor holder de ikke bare kæft
 hvorfor kan svenskerne ikke bare blive hjemme
 i det hele taget
 vi kan ikke forstå hvad de siger
 og det er heller ikke til at forstå
 hvad Sara Lidman siger vi forstår
 det ikke og det er meget irriterende
 og så er det for øvrigt løgn det
 hun siger det kan enhver med
 en smule fornuft sige sig selv
 og selv om hun siger at det er
 sådan i Vietnam og i Sydafrika
 og i Kiruna så er det i hvert fald
 ikke sådan her hos os så
 hvad er Sara Lidman for en underlig en?

1970

Støvlerne

Vi konstaterer ikke uden selvfølelse
 at det er OS der har sejret.
 Israel vandt krigen.
 De forenede Nationer vandt freden.
 På femogfirs timer
 var det hele overstået.
 Men Gud ved
 om de har fået samlet støvlerne op?
 Bliver der oprettet
 særlige støvleopsamlingsbataljoner?
 Har FN et særligt
 støvleudvalg?
 Tænker alle vi redebonne
 understøttere af Israels
 „retfærdige sag“
 „heltemodige forsvar“
 „hellige krig“
 på støvlerne i Sinai?
 Efter krige er der altid
 dynger af fodtøj,
 og det er ikke de store
 radiobrøleabers sko
 der bliver tilovers
 ikke general klapøjes
 ikke hjælpe- og nødkomiteformandens
 fodformede
 der i et par dage fik
 et særlig aggressivt og kampberedt
 blink i overlæderet
 det er ikke deres sutter
 som gaber i ørkenen
 rejser sig som slaggebjerge